

[Min. for tekn. samarbejde med udviklingslandene.]
virkning, er det uomgængelig nødvendigt, at vi kan påtage os forpligtelser, der strækker sig over flerårige perioder. For administrationen af bistanden er det derfor af stor betydning, at der til ethvert tidspunkt foreligger retningslinier for bevillingernes størrelse for en længere årrække.

I lovforslaget foreslås derfor, at der fremtidig en gang om året for folketinget fremlægges en plan over bevillinger til bistands-samarbejdet for en 5-årig periode, således at den gældende 5-årsplan for hvert forløbet år korrigeres og forlænges med et år. En sådan „rullende“ 5-årsplan bør tillige indeholde en opdeling på bistandsarter, der omfatter dels fordelingen mellem den multilaterale bistand, der ydes gennem de internationale organisationer, og den bilaterale bistand, der ydes i et direkte samarbejde med udviklingslandene, dels fordelingen mellem den faglige og den finansielle bistand. Da både bistandens omfang og sammensætning spiller en afgørende rolle for bistandsadministrationens personalebehov, bør der i tilknytning til fordelingsplanen fastlægges en personaleplan, som sikrer, at den ønskede fordeling mellem de forskellige former for bistandsaktiviteter kan føres ud i livet.

Hvad angår fordelingen mellem multilateral og bilateral bistand, er revisionsudvalget nået til den konklusion, at den hidtidige praksis, hvorefter bistandsmidlerne stort set fordeles med halvdelen til hver af de to kategorier, bør opretholdes.

I den omtalte rapport fra Jackson-gruppen fremsættes en kritik af det internationale bistandsapparats organisatoriske struktur og af de eksisterende procedurer for bistandsvirksomhedens gennemførelse. Rapporten omhandler alene den faglige bistand, der i det væsentlige kanaliseres via FN's udviklingsprogram (UNDP) og de til FN knyttede særorganisationer. Under behandlingen i FN af den i rapporten foreslåede reorganisering af det internationale bistandsmaskineri er der foreløbig opnået enighed om en række væsentlige reformer i de eksisterende procedurer for den internationale bistandsvirksomhed. Meget tyder på, at der er en udvikling i gang, som vil resultere i, at FN-systemets bistandskapacitet bliver væsentligt øget. Fra dansk side vil man naturligvis med opmærksomhed følge

den videre behandling af denne sag i de pågældende FN-organer, og vi vil yde vort bidrag til, at de rigtige løsninger bliver fundet. På denne baggrund og med hensyntagen også til Pearson-rapportens anbefaling af, at der lægges øget vægt på den multilaterale bistand, er det regeringens opfattelse, at Danmark fortsat bør yde ca. halvdelen af sin bistand gennem de internationale organisationer.

Hvad angår den bilaterale bistand, skønner revisionsudvalget, at den faglige og den finansielle bistand i det store og hele vil beslaglægge den anden halvdel af bistandsmidlerne. Væksten i den bilaterale bistand forudsætter dog, at der stilles den fornødne arbejdskraft til rådighed for administrationen af den bilaterale faglige bistand, der er arbejdskrævende, men samtidig måske den bistandsform, som må anses for den mest værdifulde.

Den faglige bistand, der er et mere dækkende udtryk end den hidtil anvendte benævnelse „teknisk bistand“, omfatter en række vidt forskellige bistandsaktiviteter såsom bistandsprojekter i udviklingslandene, udsendelse af eksperter og frivillige, afholdelse af kurser, seminarer og lignende — såvel i udviklingslandene som i Danmark — og tildeling af stipendier.

Styrelsen for teknisk samarbejde med udviklingslandene besluttede i 1965 at anbefale, at projektbistanden blev søgt koncentreret på forholdsvis få lande, de såkaldte prioritetslande. Det var især effektivitets-hensyn og administrative overvejelser, der lå bag denne beslutning, da det er en forudsætning for en heldig gennemførelse af projekter, at der tilvejebringes et nært samarbejde mellem modtagerland og bidrager og herigennem hos bidrageren skabes et intimt kendskab til modtagerlandets almenne, sociale, økonomiske og administrative forhold. Revisionsudvalget finder, at man fortsat i princippet bør følge denne linie. Derimod anbefales det, at udtrykket „prioritetslande“ undgås. Herfor taler flere hensyn, bl.a. ønsket om en vis fleksibilitet i valget af lande, således at man i givet fald kan trække sig gradvis ud af samarbejdet med et land. Kredsen af lande, man særlig samarbejder med, behøver således ikke altid at forblive den samme. Det har da også i praksis vist sig, at bistandssamarbejdet med visse af de